

Каберне. За любов! (Старий друг приніс пляшку вина)

Юрій Власішен

Каберне "За любов!"

Старий друг приніс пляшку вина. Справжній друг — справжнє вино.

— Привіт.

— Привіт!

За звичкою я поцілував другові руку. Не подумайте: друг — жінка. Таке буває. Її долонь віддає металом. І ще чоловіками. Таке те ж буває: Марія — стріптизерка, "богиня шеста", все її життя обертається навколо нього. А зараз ось — скочила з орбіти.

— Не чекав? — без зацікавленості питається вона, занурюючи свої тендітні стопи у мої (її!) домашні капці з пухнастим бомбоном.

— Чому ж?! Чекав.

Я не брешу. Друзі та ще й крапелька щастя — ось і все, що є у людини. Тим більше, що Марія у мене 2 в 1: і друг, і щастя.

— Ну тоді накладай на стіл.

Я слухаюсь. Через мить на журнальному столику опиняються: тарілочка з тонко нарізаним сиром, трошки шінки, два келихи і, звісно, каберне від "Одеського Степу".

Вона елегантно всідається, нога на ногу. Сама спокуса. І трошки отрути. У такі моменти мені хочеться назвати її на сценічне — фальшиве — ім'я. Марина. ТА я швиденько оговтаюсь: адже я чи не єдиний, хто знає її справжнє — Марія. Маруся. Руся.

Колись я звав її саме так. Поки... Доки... Коротше, поки Марія не проміняла, мене на сотні палаючих огней голодних самців — вцяйеристів. Давно це було і далеко: ми обходимо цю тему десятим шляхом. Такі вже ми друзі: можемо говорити про все завгодно, тільки не про нас.

— Відкорнуєш? Чи викликати офіціанта?..

— Пробач. Замислився.

Надто багато вибачаюся", — ловлю себе на думці і лізу до кишені. Не за словом — за штопором. Зручна річ: тут тобі і штопор, і запальничка, і відкривачка. Маріїн подарунок, і на ньому теж написано "Одеський Степ".

Ось так. Пляшка готова для споживання. Пити або не пити — таке питання не стоїть на нашому порядку денному. Хто виголосить тост, і який? Саме це менезараз цікавить. З мене поганий оратор, до того ж я хвилююся, але жодної краплі не проливається мимо келиха. Усі в ціль.

— Знову будем відмовчуватися? Ну, скажи щось красиве!

Як завжди, Марія має рацію. Марія завжди права — на відміну від Марини. Що робити — я підвожу очі: тост, присвячений їй, другу.

— Я... Я дуже радий, що ти прийшла. Я... — мені заважає моя ліва рука, що відполінає, граючись штопором — запальничкою — відкривачкою з написом "Одеський Степ". — Ти не заперечуватимеш, якщо я закурю?

— Тільки після того, як ти закінчиш з тим, що почав, — звабливо всміхається Марія і перекладає ноги, як Шарон Стоун в "Основному інстинкті". — З тостом.

Я киваю, проковтнувши сумніви і згадки про минуле. "Надто часто погоджуюсь".

— Так. Я хочу випити за те, чого не існує. — (Її брови заігтриговано злітають на чистий високий лоб). — За дружбу між чоловіком та жінкою.

Моя гостя задоволена. Я помічаю ще по спалаху в її по-бісовському зелених очах. Її повний келих тягнеться до могою Ми цокаємося. Солодко і дзвінко, ніби цілуємося. Від задоволення вона навічть заплющує очі і так і п'є. А я споглядаю, не поспішаю. Її насолода від чудового "багатого" вина передається мені. Я роблю делікатний ковток і встаю на ноги:

— Почекай. Я зараз.

— Знову якийсь сюрприз?

— Почекай.

— А-а, — трішки розчаровано тягне Марія, помітивши, як я перебираю касети біля магнітофону. От, знайшов. Касета всередині допотопного апарата, і з динамиків лунає і взагалі старозавітна бутловська річ (моя улюблена) — "Norwegian Wood":

... binding my time,
drinking her wine...

Так її вино, каберне "Одеський Степ", і вона просить долляти. А я було хотів запросити її на танець... НУ і правильно, що не да??: за нашою неписаною замовленістю, яка поки всіх влаштовувала, єдине в неї, до чого я маю право торкатися — так це її пропахла металом и чоловіками долонь.

Марія за справедливість. Другий тост — за нею. Чарівним у своїй невимушеній граціозності рухом вона поправляє свою ультрамодну зачіску і починає (надто урочито, як на мене):

— Вимкни магнітофон.

— Єсть вимкнути магнітофон!

І раптом — заспівала!

А за вікном лютує місяць лютий

І на вікні малює мертві квіти...

І як заспівала! Чисто, проникливо — янголи позаздрять!

І несподівано почала роздягатися... Повільно-повільно, наче у кіно.

... Біда не в тім, що ти мене не любиш,

Біда, що я тебе не можу розлюбити.

"Marie! Маруся!! Руся!!! — ледь не закричав я, але промовчав, приголошений. Як давно я не бачив її божественного тіла, її рідної такої родимки між повних духмящих грудей... Хай ті, самці у клубі, щоночі бачать мою Марину оголеною, я — єдиний смертний, перед ким Марія роздягається, і кому співає одночасно!

We've talked until two
And then she said:
It's time to bed...

Саме так. До другої ночі ми насолоджувалися вином і дружньою розмовою. А потім вона залишилася...

Цьомкнувши мене у "напівсонну" щоку за хвилину, як зникнути, Марія невимушено поцікавилась:

- Як гадаєш: матиме успіх цей новий номер? Із піснею, я маю на увазі.
- Біда не в тім...
- Ага, — відповів за нех сполах у бісовських очах.
- Так, — я заплющив очі. — Звичайно.

Isn't it good,
Norwegian wood?

Ще довго язвинувачував себе, лежачи мертвим у самотньому ліжку: не за дружбу треба було пити. Не за дружбу! За любов! І я поповнив келихи.